

DZIESMU FESTIVĀLS PRIEKULĒ

(turpinājums)

Ērika Ešenvalda autorkoncerts

Viena no skaistākajām Priekules festivāla notikumu virsotnēm bija komponista Ērika Ešenvalda autorkoncerts. Iespaidīgi bija jau tas vien, ka koncertā piedalījās viena no pasaulē labākajām koņu vienībām – Valsts Akadēmiskais koris. Un pārskatu par Ērika daiļradi varējām izbaudīt pilnā mērā. Šī reize bija veltīta galvenokārt vokālajai mūzikai. Visi priekšnesumi bija ar tekstu gan latviešu, gan svešās valodās. Ēriks bija pratis iesaistīt solo dziedāšanā arī savu māsu Annu un meitiņas Elizabeti un Emīliju. Dzirdējām arī tos skaņdarbus, kas Ērika Ešenvalda vārdu pacēlušī augstākajās mūzikālajās virsotnēs. Populārais „Aizej, lietņ” ar latviešu tautas dziesmas vārdiem tiek daudz dziedāts tepat Latvijā un iemīļots koņu vidū. Skaņdarbs gan prasa no dziedātājiem labu mūzikālu sagatavotību. Ar šo „Aizej, lietņ” tika noslēgta autorkoncerta 1. daļa, kuŗā visvairāk skanēja bērniem domātas dziesmas. 2. daļa sākās ar latviešu tautas dziesmas apdari „Stāvēju, dziedāju”. Tad varējām dzirdēt „O Salutaris Hostia” ar baznīcas liturģisko tekstu, pazīstamo „Amazing Grace” interesantā apdarē. Pēc tam skanēja „Leģenda par iemūrēto sievieti”, kas 2005. gadā uzvarēja Starptautiskajā raidorganizāciju konkursā *Rostrum* jauno komponistu kategorijā Parīzē. Kopš tā laika tā izskanējusi vairāk nekā 40 valstu radio un koncertzālēs. 2005. gadā Ēriks Ešenvalds kļuva par

Ēriks Ešenvalds

Lielās mūzikas balvas laureātu – par spilgtu jaunradi koŗa mūzikas jomā. Turpinājumā varējām arī būt klāt Dzīru skatā no operas „Augļu koks ir Jāzeps”. Šī opera savukārt ir 2007. gada Lielās mūzikas balvas laureāte par gada labāko izrādi. Veltījums Mātes Terēzes piemiņai saucas „Piliens okeānā”. Ar šo skaņdarbu koris *Kamēr...* 2006. gada vasarā kaldināja savu zelta medaļu Pasaules koŗu olimpiādē Ķīnā. Tad vēl dzirdējām dziesmu „Aicinājums” ar Artura Cīruļa vārdiem un „Kas Viņš” ar Leonīda Breikša tekstu. Šīs abas dziesmas ir vienas no pirmajām Ērika koŗa dziesmām, kuŗas komponētas padsmiņieka gados. Tās atskaņoja koris „Latvija” un festivāla *Priekule 2009* dalībnieki, soliste K. Gailīte, flautu spēlēja Ivonna Rozentāle, diriģēja Māris Sirmāis. Ja nu te pie visa tā gribētu izteikt kādu vērtējumu gan par mūziku, gan par izpildījumu, tad jāsaka tikai vispārākās kategorijas vārdi: izcili, brīnišķīgi, iespaidīgi utt.

Pēc festivāla sazinājos ar komponistu Ēriku Ešenvaldu un jautāju viņam par ideju šādu autorkoncertu sarīkot Priekulē, par viņa paša iespaidiem šai koncertā, kā arī par viņa nākotnes plāniem baptistu draudžu mūzikālajā laukā. Ēriks atbildēja ļoti konkrēti:

1. Vispirms, ideja par manu autorkoncertu, turklāt ar VAK Latvija un M. Sirmā piedalīšanos, bija Pēterim Tervitam. Otrkārt, man jau sen bija vēlēšanās savu profesionālo mūziku aizvest uz manu dzimto pilsētu - Priekuli. Tad nu sapratu, ka šī reize būtu īstā. Treškārt, Priekulē vienlaicīgi bija gan pilsētas svētki, gan baptistu starptautiskais koŗu festivāls, un šiem abiem pasākumiem mans autorkoncerts bija kā saistviela, jo tajā bija gan manas laicīgās un garīgās dziesmas, dziedāja gan novadnieku, gan baptistu koŗi, kā arī profesionālais koris Latvija, Kristīne Gailīte un Māris Sirmāis. Tādējādi visas interesešu puses autorkoncertā tika pārstāvētas. Valsts korim šis koncerts bija formulēts kā reģionālais koncerts.
2. Man prieks, ka no manas vokālās daiļrades izdevās parādīt visas 3 sfēras - a) bērnu dziesmas, b) koŗmūzika, kas paceļama amatierkoŗiem (arī baznīcu koŗiem) un c) profesionālā koŗmūzika, kas pa spēkam profesionālajiem koŗiem un spēcīgākajiem

amatierkoņiem (Kamēr... u.c.). Vēl es ļoti vēlējos nojaukt barjeru starp izpildītāju un publiku, tādēļ līdzās priekšnesumu programmai operas soliste Kristīne Gailīte dziedāja dziesmas kopā ar Priekules vidusskolas solistēm, valsts koris dziedāja kopā ar novadnieku kopkori un arī ar festivāla dalībniekiem, turklāt viņus diriģēja Māris Sirmāis. Man liekas, ka koncerts bija svētīgs, jo tā dažādība sniedza gandarījumu visdažādāka tipa klausītājiem - gan mūziķiem amatieriem, gan mūziķiem profesionāļiem, gan vienkāršiem klausītājiem.

3. Uz trešo jautājumu par Ērika Ešenvalda nākotnes mūzikālajiem plāniem baptistu vidē, viņš atbildēja, ka šī brīža situācija gan draudžu, gan krīzes pārņemtajā sabiedrības dzīvē liek gaidīt noteiktākus laikus, lai aktīvāk iekļautos draudžu mūzikālās dzīves kopdarbā. Pašreizējie Latvijas baptistu identitātes meklējumi un pārkārtojumi, atbilstoši citur redzamiem garīgās dzīves strāvojumiem pasaulē, rada neskaidrību par nākotnes virzieniem mūsu draudzēs. Tomēr Ēriks atzīst, ka vienotības un draudžu kopdarba atdzimšana ļaus arī viņam būt nodēvētam draudžu mūzikālajā dzīvē, jo tikai „kopā mēs esam spēks”. Pašreiz prioritāte viņam ir draudze un viens pasākums nākotnē – baptistu Dziesmu svētki.

Lūgšanu koncerts. LBDS nākotnes redzējuma prezentācija – bīskaps Pēteris Sproģis

Jānis Jūrmālis par to, kas notika lūgšanu vakarā stāsta: „Vispirms mūzika – slavēšana, tad bīskapa Pētera Sproģa uzruna un atgādinājums, lai lūgtu par jaunu draudžu veidošanu un par esošajām draudzēm, tad mums pašiem ir jābūt attiecībās ar Dievu. Mums jābūt tādiem, uz kuriem var attiecināt apustuļa Jēkaba teiktos vārdus, ka taisna cilvēka lūgšana daudz ko iespēj. Arī pravietis Elija lūdza un viņa lūgšanas tika paklausītas. Lai lūgtu arī šovakar, vispirms pašiem vajag šķīstīties. Sekoja grēksūdze, kāda Latvijas baptistu draudžu praksē ir ļoti reti izmantota – katram bija izdalītas lapiņas, uz kurām, Dievu lūdzot, varēja uzrakstīt Svētā Gara uzrādītos grēkus, tad pie kopēja krusta zāles priekšā varēja piespraust savu grēku lapiņas. Bija arī iespēja doties pie kāda no vairākiem mācītājiem, kuri bija jau ar šādu nolūku vienuviet sapulcējušies, individuāli

grēksūdzei – lūgšanai.

Tālākā vakara gaitā bīskaps runāja par esošajām draudzēm un aicināja lūgt par to, lai Dievs atklāj, kas ir mūsu darbībā draudzē lieks un nevajadzīgs. Dievlūdzejī sanāca mazās 3-4 cilvēku grupiņās un lūdza par šīm vajadzībām.

Pēc tam bīskaps atgādināja par mērķa nepieciešamību personiskajā kalpošanā, par kuŗu domājot, saproti, ka pats to nevari izdarīt bez Dieva spēka.

Nākošais lūgšanu temats bija, lai šķēršļi mūs ne-biedē. Bija arī aizlūgums par mācītājiem un viņu dzīvesbiedrēm.

Praktiski lūgšanu vakara pamatā bija zaļais buklets, speciāli šim gadījumam sagatavots informatīvi aicinošs materiāls par LBDS vadības redzējumu savai darbībai nākotnē. Tā virsraksts dod skaidru izpratni par to, kas bukletā ir aprakstīts: **KĀ ĪSTENOT LATVIJAS BAPTISTU DRAUDŽU SAVIENĪBAS VĪZIJU PAR 100 JAUNU DRAUDŽU DIBINĀŠANU.**

Lūgšanai ir liela loma ikviena kristīga cilvēka dzīvē. Lūgšanu vakars bija ar īpašu nozīmi, tas ievilkās pat naktī. Jauki, ka varējām būt tik daudz kopā un vienoties lūgšanās gan par esošajām draudzēm, gan par jaunveidojamām draudzēm, gan par tiem, kas viņas veidos.

Par lūgšanu vakaru stāsta arī Dace Reizniece: „Ļoti svarīga vakara sākumdaļā bija mūzika, dziedāšana, kam sekoja grēksūdze. Pēc tam iedrošinājums un apļiecinājums, ka lūdzējiem izsūdzētie grēki ir piedoti. Parasti uzsver un lūdz par to, kas kalpošanā pietrūkst. Šajā reizē centāmies ieraudzīt to, kas mūsu kalpošanā ir par daudz. Draudžu veidošanu izjutu kā izaicinājumu, kas prasa izkāpt no ierastās vides un pielikt pūles tālākam ceļam. Bet tas noteikti ir komandas darbs”.

Svētdiena, 9. augusts

Dievkalpojums Sporta hallē. Festivāla kopkoŗa programma

Kaut arī visu triju dienu garumā dziesmu festivāls bija ar vairākām spožām virsotnēm (*koŗu festivāls sestdien plkst.10:30, Ērika Ešenvalda autorkoncerts sestdien plkst. 18:00 un arī Lūgšanu vakars plkst. 21:00*), manuprāt, īpašu savijojumu klausītājiem sniedza svētdienas noslēguma dievkalpojums.

Varenās Mocarta „Gloria in exelsis” skaņas diriģentes Guntas Plostnieces roku vadītas kopkori un visus mūs klātesošos ievēd svētku svinīgajā noskaņā. Tas ir plašs, bet konkrēts un enerģisks dziedājums.

Kopkori diriģe Gunta Plostniece

Tad sludinātājs Pēteris Tervits, šī festivāla organizētājs un dvēsele, savos ievadvārdos piemin Anglijas karalieni, kuŗa loka ceļus ķēniņu Ķēniņa priekšā gan pēc konstitūcijas, gan, cerams, arī pēc pārliecības un aicina arī klātesošos Dieva lūgšanā, ko vada Paplakas draudzes sludinātājs Ainars Purmalis. Pēc lūgšanas vareni sākumā un beigās, bet vidusdaļā liriski skan Jāņa Ezeriņa „Dziesma”. Varētu tikai gribēt koŗa lielāku uzmanību izteiksmīgajam un niansētajam diriģentes žestam.

Tad atkal priekšā nāk P. Tervits ar savām mazajām palīdzēm, meitenēm, un katram diriģentam dāvina suvenīru – Priekulē darinātu keramikas svečturi. (Kaut arī es nesadūšojos un nepievienojos diriģentu saimei zāles priekšā, bet atrados klausītājos un novērotājos, pēc dievkalpojuma viens tāds svečturis ar P. Tervita gādību nonāca arī manā īpašumā). Tad seko bīskapa vietnieka Pētera Eisāna aizlūgums par komponistiem, dzejniekiem, diriģentiem un dziedātājiem.

Skat „Dziesma, atnāc!” Diriģente Marita Caune ar savām rokām prasmīgi atklāj Edgara Šķerberga notīs uzrakstīto mūzikālo domu. Liriski, bet noteikti.

Svēto Rakstu lasījumā mācītājs Edgars Godiņš lasa 40. psalmu.

Kopkoŗa izpildījumā ritmiski un droši skan Agneses Strauses vadītā „Aleluja”. Tā kā Agneses vadībā jau ilgāku laiku Semināra draudzē esmu iepazinies ar šo mūzikālo materiālu, – šīs dziesmas diriģēšana ir arī viņas eksāmena darbs BPI, tad zinu arī viņas prasības pēc īpašiem dinamiskiem kontrastiem dziedājumā. Kopējā koŗa izpildījumā autora rakstītās dinamiskās nianšes bija gandrīz pazudušas.

Mūsdienu igauņu komponista Urmasa Sisaska dziedājumu „Svēts ir tas Kungs” daudzu iemīļotā diriģenta Aivara Vadoņa rokas vada akurāti un precīzi. Prasīgajam diriģentam koris klausu labprāt. Beigu akords izskan īpaši spēcīgi. Mazliet izbrīnu rada, komponista izmantotās, viņam tik ļoti neparastās saskanīgās harmonijas. Viņa harmonijas valoda pārsvarā mēdz būt avangardiska, pat daudzos tādos skaņdarbos, kas rakstīti ar garīgu tekstu.

Pirms nākošās dziesmas ir Pēterā Tervita neliels komentārs. Viņš atgādina, ka „Mūsu Tēvs, debesīs” teksta autors ir Jēzus. Viņš nebēg no autortiesību atlīdzības, kaut arī notīs tikpat kā nekad netiek šī teksta Autors pieminēts. Guntas Plostnieces korekti diriģēto „Mūsu Tēvs”, kuŗa mūzikālais ietērps pieder Viktoram Baštikam, draudze klausās kājās piecēlusies un svētie Jēzus vārdi lūgšanā atbalsojas, domājams, ikviena sirdī.

Diezgan vareni un patālu no mazas draudzes koŗa liriska dziedājuma skan Viktora Baštika dziesma „Tēvs, kas zemi skaistu dari” Zentas Svaras rokas vadīta. Un kāpēc gan ne? Dieva radības skaistums var izpausties arī vareni, pilnasinīgi un drosmīgi.

Dievkalpojuma turpinājumā Māris Dravnieks nāk pie instrumenta un visi dziedātāji un klausītāji tiek iesaistīti kopīgā dziesmā „Ak, lielais Dievs”.

P. Tervits, uzaicinot Priekules ev. lut. draudzes mācītāju H. Jensenu teikt uzrunu, piebilst, ka Priekuli un Zviedriju saista daudz kas, ne tikai tikko dziedātā

Festivāla kopkoris

dziesma. Mācītājs Hanss Jensens, pats būdams pēc tautības zviedrs, savā uzrunā saprotamā latviešu valodā, ko iemācījies, kalpojot latviešu vidū, atzīmē dziesmas lielo nozīmi, kas Dieva ļaudis vieno pāri konfesiju noliktajām robežām. Viņš runā arī par Svēto Rakstu tekstu Ebr. 13: 14-15 „Jo mums šeit nav paliekama pilsēta, bet mēs meklējam nākamo. Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienmēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa Vārdu slavē”. Mācītājs dalās savās atziņās piebilstot, ka katra balss ir unikāla, tāpat kā pirkstu nospiedumi. Kopīgi dziedot daudzi „es” var kļūt par daudziem „mēs”. Atsaucoties uz sv. Augustīna atziņām, mācītājs atgādina, ka „Jauna dziesma nozīmē jaunu mīlestību, jo dziedāt var tikai, kas mīl. Dievam dzied tas, kas Dievam dzīvo.”

Dievkalpojuma turpinājumā dziesma „Mans gars pateicībā dzied”, Baibas Jūrmales vadīta, skan izjusti, bet dažviet, pēc diriģentes žesta prasības, skanējums pieaug līdz varenai kopskaņai. Dziesmas izskaņa tomēr atkal ir liriska un korekta.

Priekules novada domes priekšsēdētājas V.Jablonskas uzrunā skan viņas pateicība: „Tik daudz labestības un sirds siltuma nekad iepriekš neesmu saņēmusi, kā šajās dienās. Zinot KAM par visu jāpateicas, tomēr gribu pateikties arī P. Tervitam, jo tieši viņš ir tas, kuŗa organizatora spējas ļauj šodien mums kopīgi priecāties”. Un Pēteris Tervits tiek sumināts.

Turpinoties dievkalpojumam, intonatīvi nepavisam ne vieglā dziesma „Šī ir lūdzamā diena” Ilzes Balodes prasmīgajās rokās pat *a capella* skanējumā iegūst stabilu un gaišu izskaņu.

Agates Rogas solo dziedājums ievada Gunta Baumaņa dziesmu „Ak, dari, Kungs, mani”, kuŗas kuŗa piedziedājuma līganā kopskaņa ir diriģentes Daces Saulītes rokās.

Ļoti plašais un izteiksmīgais Intas Jūrmales roku žests niansēti vada populāro seno dziesmu „Kādēļ gan spēka man nav” Dž. Šredera aranžējumā. Diriģentes prasībām lielais dziedātāju sastāvs seko mazāk nekā viņas iepriekšējā dienā vadītais Āgenskalna draudzes koris. Un tomēr pārsteidzoša ir diriģentes neatlaidība un uzdrīkstēšanās ik frāzi, ik teikumu veidot citā izjūtā.

Gaiši skumjā melodijā skan Ē.Ešenvalda „Cik dziļas sāpes cieta Viņš”. Dziesmas autors pats diriģē un kuŗa priekšā viņš ir mierīgs, prasīgs un pārliecinošs. Augšupejoša modulācija seko modulācijai un arvien pārliecinošāks ir arī dziesmas beigu posms, kas gaišā mažora akordā izskan spēcīgi un skaidri. Tomēr atkal pierādās tas, ka dziesmas minora skaņkārtas mūsu kuŗos tiek pārāk maz lietotas, tā rodas intonācijas grūtības.

Skat „Vecais, vienkāršais krusts” (autors W. Gaither). Muzikāli izjusti un tīri Baibas Jūrmales čella veidotajai solo melodijai pievienojas koris. Diriģents Jānis Jūrmalis mierīgi un apvaldīti ievada skaistajā krusta tēmai veltītajā pasaulē gan dziedātājus, gan klausītājus.

Dievkalpojuma svētrunu saka LBDS bīskaps Pēteris Sproģis. Svētrunas pamatā ir apustuļa Pēterā Vasarsvētku sprediķī izteiktā cerība: Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts. Tas notiks pēdējās dienās. Ko Bībele runā par laiku beigām? Ar Jēzus 1. nākšanu pasaulē iesākās laiku beigās, pēdējās dienas, kuŗas beigsies līdz ar Kristus 2. atnākšanu. Mēs dzīvojam dienās, kad varam vēl atgriezties. Bet noslēdzoties laiku beigām, atgriešanās vairs nebūs iespējama. Tajā dienā mūsu izvēle tiks fiksēta un kļūs nemainīga. 2000 gadus dzīvojam pēdējās dienās, tomēr visiem, kas dzīvojuši ir pienākusi viņu pēdējā diena. Šīs pasaules kārtība paiet; nepieķerieties šai kārtībai, jo tā paiet. Ko mēs varam sagaidīt? Visu to, ko saka Bībele. Iestāsies grūti laiki (2. Tīm.3.n.), jo cilvēki mīlēs baudas vairāk nekā Dievu. Tā ir skaidra valoda, visi redzam, ka tas tā notiek. Arī Jēzus vārdi par zemestrīcēm un dabas katastrofām un lielām zīmēm no debesīm šodien piepildās. Nav šaubu, ka dzīvojam pēdējās dienās. Bībele saka: neignorē to. Mateja evaņģelijā Jēzus saka: Jūs būsiet visu ienīsti Mana Vārda dēļ, bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts.... un tad nāks gals. Par spīti visām drūmajām prognozēm, evaņģelija cerība vēl tiks sludināta. Aicinu saprast evaņģeliju un nest to citiem. Sludinās tie, kuŗi būs saņēmuši Svētā Gara spēku, lai būtu drosme sludināt. Dieva plāns Latvijai ir dzirdēt Dieva balsi, sludināt un atgriezties. Tuvojoties laiku nobeigumam iespējama būs tikai radikālāka kristietība. Beigās visi zemosies Dieva priekšā, taču darīs to atšķirīgi, jo ceļi ir divējādi. Lūgšana šo dievkalpojumu beidzot lai būtu: Saisti mūs ciešāk, Kungs, vienam mērķim!

Pēc svētrunas ir lūgšana, kuŗā izskan lūgums Dievam pēc vienotības: „Saisti mūs ciešāk vienam mērķim”. Kopdziesmā tiek visi aicināti iesaistīties, un arī tā ir lūgšanas dziesma: „Saisti mūs kopā, Kungs”.

Pēc visu kopīgi dziedātās dziesmas, kopkorī svinīgi kā himna skan mūsu kuŗos un draudzēs iemīļotā Romāna Grantovska dziesma „Svētī, Kungs, šo mūsu zemi” diriģentes Inetas Martinsones roku vadībā.

Festivāla ziedojumu kolektes laikā dziedam dziesmu „Esi, Kungs, gaisma”.

Liriskā „Vakara dziesma” Jāņa Poļa solo dziedāta, Rudītes Tālbergas izjusti interpretētā kora piebalsojumā iegūst patiesu emocionālu piepildījumu,

īpaši vārdos „tik pie Tevis, mīlais Dievs”. Kāpinājums un dinamiskie atplūdi iedod klausītājiem patiesu emocionālu pacēlumu un ilgas pēc tuvības ar Dievu.

Pēdējā šī festivāla dziesma ir R. Grantovska „Dievs, mīlestībā valdi”. Autora pārdzīvojumu svinīgā kopkora dziedājumā atklāj un diriģē Māris Dravnieks. Teicami muzicē vokālie solisti Diāna Dravniece, Miķelis Zumbergs un čelliste Baiba Jūrmale.

Festivāla dievkalpojuma noslēguma vārdu un lūgšanu saka bīskaps P. Sproģis.

Koncerta mēģinājumu laikā apvaicājos arī no aizokeāna uz festivālu atlidojošiem draugiem Guntai un Jānim Plostniekiem par viņu iespaidiem.

Dr. Jānis Plostnieks: „Visskaistākais ir Ērika Ešenvalda koncerta programmas izveide: bērniība – izaugsme. Jauka ir komponista liecība sekulārā vidē, kam cauri redzama viņa ticība un pārliecība. Arī bērnu piedalīšanās koncertā bija emocionāls gandarījums, mūzika brīnišķīga. Redzēju Ēriku uzaugam arī Seminārā, kad tur lasīju lekcijas. Lība Ēce patika ar savu liecību. Svarīgi ir uzrunāt mūsu cilvēkus, Latvijā dzīvojošos. Baznīcā tāds ansamblis varbūt izskatītos citādi, bet šajā Sporta hallē tas bija pavisam normāli. Gospeļkoris autentiskā veidā ir dzirdēts ASV, bet šeit Latvijā, šai kultūrai oriģinālais stils likās pasvešs un melnādainajiem raksturīgā izpildījuma maniere neprecīza. Daudzo dažādo koņu koncerts parādīja koņu dažādo raksturu. Varēja dzirdēt arī ārzemju koņu dziedāšanu. Tas parādīja brīnišķīgu koņu saiti starp ticīgiem ļaudīm.

Diriģente Gunta Plostniece, savukārt, cita starpā, izteica savu prieku par to, ka šeit redzami priecīgi un sadraudzīgi cilvēki. „Prieks ir par jaunām iespējām, par Sporta halli. Interesanti bija dzirdēt atsevišķo koņu sniegumu un šādā gaisotnē pavadītās 3,5 stundas ne pavisam nebija daudz. Atzinīgi vārdi jāsaka par komponista Ērika Ešenvalda liecību saviem darba biedriem Valsts Akadēmiskajā korī „Latvija”, kā arī dzimtās pilsētas neticīgo ļaužu vidū. Tā bija pārsteidzoša un patiesi pazemīga, un jauka.

Māris Dravnieks pēc festivāla notikumus vērtēja šādi: „Pirmkārt, šis bija jau otrais festivāls, tātad kaut kāda pieredze jau bija. Pirmais Priekules festivāls notika 2007.gadā. Toreiz tas bija tāds kā eksperiments. Ļoti būtisks un nozīmīgs bija šīs vasaras festivāla sestdienas koncerts, kuŗā koŗi dziedāja savu labāko, to kas viņiem apvienojoties pašiem derīgs. Kopīgā dziedāšana salika visu kopā – padarīja programmu interesantu. Piedalījās arī tādi kori, kas 1. festivālā nebija. Salīdzinot ar pirmo

festivālu, šis bija plašāks, prasīja arī vairāk spēkus. Paldies par izturību vecajiem ļaudīm! Par jaunajiem – patīkami bija redzēt diriģentes Inetas Martinsones tiekšanos uz niansētu un smalku sniegumu. Iepriecināja arī jaunās diriģentes Dace Saulīte un Zane Stafecka ar savu nopietno pieeju mūzikālajam materiālam.”

Festivāls izskanējis. Kori atgriezušies mājās, savās draudzēs. Ikdienas dziesmotais darbs tiek turpināts mēģinājumos un dievkalpojumos. Taču pavisam tuvu jau ir nākošā kopīgā dziedāšanās reize 2010. gada baptistu Dziesmu svētkos Ventspilī. Un tieši ar šiem vārdiem „Uz tikšanos nākamgad Ventspilī”, priekam acīs mirdzot, dziedātāji devās savās ikdienas gaitās, lai dziedātos atkal pēc gada Ventspilī.

Marta Dakne

MIERS

*Cik tālu vēl ir līdz Betlēmei?
Es prasu to ceļa stabiem,
Es prasu to visai pasaulei
Un cilvēkiem ļauniem un labiem.*

*Tur Betlēmē piedzimis Dieva Dēls,
Viņš atnesis mieru klusu.
Kō varam vēl mēs, kad vakars vēls,
Kad velti sirds meklē dusu?
Ir jāiet. Kaut vēji pretī eļš,
Kaut dziesma klusē un gaida,
Kad vieglāks un gaišāks pavērsies ceļš,
Kas būs bez rūpēm un naida.*

*Kad ceļa malā ir jāpakrīt,
Miers ir, kas brūces var dziedēt
Un ticību dot, kad atkal rīt
No jauna sāks dārzi ziedēt.
Kad vārdi tik vaidā skanēt prot,
Tad miers ir, kas atņem nastu,
Kas rīta ausmai nāk mirdzumu dot,
Lai redzēt var gaismas krastu.*

*Tā nevar palikt, tā nevar būt,
Kad dienas dziest nemiera mokās,
Ir Betlēmes mieru jāsapjūt,
Lai dzīvot var Dieva rokās.*